

Lynda Mullaly Hunt

Vis
in een
boom

vertaald door Leny van Grootel

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Hoofdstuk 1

Alweer problemen

Het gaat nooit over. Het hoort net zo vast bij mij als de grond onder mijn voeten.

‘Zeg eens, Ally. Ga je nu nog schrijven of niet?’ vraagt juffrouw Hall.

Als ze nou echt een kreng was, zou ik het niet zo erg vinden.

‘Kom op,’ zegt ze. ‘Je kúnt het.’

‘Maar als ik in een boom zou willen klimmen zonder mijn handen te gebruiken, alleen met mijn tanden, zeg maar. Zou u dan ook zeggen, je kunt het?’

Oliver lacht, en laat zich als een lekkende voetbal voorover op zijn tafel vallen.

Shay kreunt: ‘Kun je nou niet één keer normaal doen, Ally?’

Albert, de grote jongen naast haar, die elke dag hetzelfde aan heeft – een zwart T-shirt met de opdruk *Flint* – zit gespannen rechtop. Alsof hij elk moment een bomexplosie verwacht.

Juffrouw Hall zucht. ‘Kom op nou. Ik vraag je alleen maar om één bladzijde over jezelf te schrijven.’

Ik kan niks ergers bedenken dan schrijven over mezelf. Ik kan wel iets leukers bedenken. Zoals kotsen op je eigen verjaardag.

‘Het is belangrijk,’ zegt ze. ‘Zo kan de nieuwe meester je al een beetje leren kennen.’

Dat snap ik en dat is precies de reden waarom ik het niet wil.

Leraren zijn net automaten. Je gooit er een muntje in en je krijgt een kauwgombal. Je weet wat je krijgt.

Maar ook weer niet precies, eigenlijk.

‘En,’ zegt ze, ‘al dat gedroedel van jou. Als je niet altijd zat te tekenen, had je je werk al lang af. Stop ermee, alsjeblieft.’

Betrapt schuif ik mijn tekeningen onder mijn onbeschreven schrijfblok. Ik had mezelf getekend, vliegend door de lucht, afgevuurd uit een kanon. Dat zou relaxter zijn dan school. Niet zo pijnlijk.

‘Kom op,’ zegt ze en ze schuift mijn schrijfblok naar me toe. ‘Doe je best.’

Zeven scholen in zeven jaar tijd en ze zijn allemaal hetzelfde.

Doe ik mijn best, dan zeggen ze dat ik niet hard genoeg werk. Dat ik zit te knoeien. Spelfouten maak. Zijn ze kwaad omdat ik hetzelfde woord op dezelfde bladzijde verschillend heb geschreven.

En de hoofdpijn. Ik krijg altijd hoofdpijn als ik te lang naar die felle zwarte letters op die witte bladzijden kijk.

Juffrouw Hall schraapt haar keel.

De rest van de klas heeft al lang weer genoeg van mij. Stoelgeschuif. Luid gezucht. Misschien denken ze dat ik niet hoor wat ze zeggen. Sukkel. Dombo. Loser.

Ik wou maar dat ze zich met Albert ging bemoeien, die wandelende Google. Die zelfs nog hoger zou scoren dan ik als ie zijn neus in het papier zou snuiten.

Mijn nek wordt warm.

Ik snap het niet. Anders laat ze me altijd met rust. Het zal wel zijn omdat het voor de nieuwe meester is. Daarom mag er niet één blaadje ontbreken.

Ik staar naar haar dikke buik. ‘Weet u al hoe u de baby gaat noemen?’ vraag ik. Vorige week hebben we haar tijdens geschiedenis

een half uur aan de praat weten te houden over babynamen.

‘Kom op, Ally. Geen uitvluchten meer.’

Ik geef geen antwoord.

‘Ik meen het,’ zegt ze vasthoudend en ik weet dat het waar is.

Ik zie een filmpje in mijn hoofd. Ze pakt een stok en tekent onder een helblauwe hemel een streep in de modder, tussen ons tweetjes in. Zij is gekleed als politieagent en ik draag een zwart-wit gestreept boevenpak. Dat overkomt me steeds, dat ik films zie die zo echt lijken dat ik er helemaal in word meegezogen. Ze zijn een vlucht uit mijn echte leven.

De juf is vasthoudend. Om van haar af te komen, besluit ik mijn best te doen, ook al heb ik er geen zin in. Ik pak mijn pen en ik zie haar ontspannen, opgelucht dat ik, zo te zien, ga meewerken.

Ik weet dat ze van schone tafels houdt – en sowieso van schone dingen. Toch grijp ik mijn pen stevig vast en kras ermee over mijn tafelblad.

‘Ally!’ Ze stapt naar me toe. ‘Waarom doe je dat?’

De cirkels die ik gekrast heb zijn breed van boven en smal van onderen. Het lijkt wel een tornado en ik vraag me af of ik het gevoel in mijn binnenste heb willen tekenen. Ik kijk naar haar op. ‘Het ging vanzelf.’

Er klinkt gelach, maar niet omdat ze me leuk vinden.

‘Ik zie dat je van streek bent, Ally,’ zegt juffrouw Hall.

Ze heeft gelijk. Ik kan het gewoon niet goed verbergen.

‘Totaal gestoord,’ fluistert Shay, maar wel zo hard dat iedereen het kan horen.

Oliver geeft een drumsolo op zijn tafel.

Ik sla mijn armen over elkaar en kijk de juf aan.

‘Zo is het genoeg,’ zegt juffrouw Hall ten slotte. ‘Naar de directeur. Nu!’